

Utfordring til evangelisering

En bevegelse spredde seg fra tolv enkle mennesker i en perifer provins. I løpet av 300 år ble kristendommen offisiell religion i datidens siviliserte verden. Hvordan kunne dette skje?

Av Jon Kvalbein, DagenMagazinet 29. juli, 2009

Kristendommen overlevde ikke bare det romerske imperiets fall, men alle sivilisasjoner som siden er gått til grunne. Den kristne tro har spredt seg til alle deler av verden. Dagens kirker har røtter i en revolusjonær kraft. Men ser vi hvordan Europas kirker fungerer i dag, er det lite som minner om deres revolusjonære fortid. Vi må bøye våre hoder i skam når vi sammenlikner vår evangelisering med det som skjedde i kristendommens første tid.

Det er Michael Green som sier dette. Ved konferansen som «Det europeiske lederforum» arrangerte i Eger, Ungarn, 23. - 28. mai i år holdt han foredrag om spredningen av evangeliet i den første kristne tiden. Den vitale 79 år gamle teologen talte med smittende engasjement til evangeliske ledere fra et stort antall europeiske land.

Michael Green er fortsatt knyttet til Oxford senter for kristen apologetikk. Han har hatt en rekke viktige funksjoner som professor, rektor og rådgiver innen den anglikanske kirke i England, USA og Canada. En rekke bøker er kommet fra hans hånd.

Nye måtte vinnes

Evangelisering var topp prioritert i den tidlige kirken. Men slik er det ikke i dag, sa Green. De første kristne var opptatt av å spre evangeliet. De var fleksible i metodene, men de tilpasset ikke budskapet. Mens vi i dag er opptatt med strategiplaner, var de opptatt av å følge Den Hellige Ånds ledelse. Deres virksomhet var ikke sentrert om presten. De hadde ikke fine kirkebygg. De deltok ikke i dialoger. Men deres vitnesbyrdet hadde en naturlig plass i hverdagen. De kristne oppsøkte folk der de var, for å vinne nye for Jesus. Det kristne budskapet ble praktisert. De kristne skilte seg ut ved å leve anderledes. I dag ser vi liten forskjell på kristne og ikke-kristne.

Alle kunne se at de kristne var blitt nye mennesker. Tordensønnen Johannes ble kjærlighetens apostel. Fornekteren Peter ble et frimodig sannhetsvitne. Kristenforfølgeren Paulus dro til hedningene med evangeliet. Evangeliet ble formidlet med begeistring. Nestekjærlighet fikk utslag i omsorg for andre. De nyfrelste var villige til å følge Kristus uansett konsekvenser. Når motgangen kom, tålte de den. Stefanus ble martyr. Paulus og Silas sang lovsanger i fengslet. Deres smittende tro førte til at stadig nye ble frelst. De kunne ikke la være å vitne om det de hadde sett og hørt.

Deres budskap var inspirert av Kristi oppstandelse. Jøden som var korsfestet av romerne, hadde sprenget graven. Jesus var Guds Sønn og alles frelser. De fortalte om Kristus, hvem han var og hva han hadde gjort. De tilbød tilgivelse og syndenes forlatelse i Jesu navn. De vitnet om Den Hellige Ånds kraft. Og de utfordret til tro på Kristus som frelser og herre, sa Green.

Metoder og budskap

I dag er vi svært opptatt av metoder. Vi drøfter strategier og hvilke fremgangsmåter som er effektive og gir resultater. Slik var det ikke i den første kristne tid. Alle vitnet. Men utgangspunktet for evangeliseringen var et fellesskap der hjertene ble varmet opp ved evangeliet. Dette bør vi lære av. Som kristne trenger vi å komme sammen for å oppildne hverandre ved å høre Guds Ord. Ofte samlet de troende seg i hjemmene. Men de kristne utnyttet de naturlige møteplassene der de bodde. Et felles måltid gav ofte rom for samtaler på nøytral grunn. Brev og skrifter ble anvendt. Hadde de levd i vår tid, ville de sikkert tatt i bruk bøker, film, internett og alle andre tilgjengelige medier, sa Green.

Guds kjærlighet

Guds kjærlighet drev dem. Hans misjon var å sende Kristus til verden til soning for våre synder. Jesus måtte på korset for min skyld. Han frikjøpte meg fra syndens lenker. Også andre måtte få del i denne friheten. Kristi kjærlighet ble en tvang til å gå med budskapet til kjente og ukjente. De troende visste at de var utvalgt til å være Kristi ambassadører. De hadde nød for dem som ikke var frelst. De ønsket å følge Åndens ledelse, og forventet at Ånden ville gripe inn med sin gjenfødende kraft der evangeliet om den korsfestede og oppstandne Jesus ble forkynt.

I dag lever vi i et etter-kristent Europa. Det er stort behov for kristne som lever som Kristi etterfølgere og vitner tydelig om sin tro. Vi trenger å bli varmet opp ved Kristi kors for å bringe evangeliet til mennesker som har gått seg vill i en sekularisert kultur, sa Michael Green.

Europas muslimer – vår utfordring

Hvordan kan vi vinne våre muslimske innvandrere i Europa for Kristus?

Jon Kvalbein

På lederkonferansen i Ungarn var et av seminarene viet til dette spørsmålet. Seminarledere var Andy Bannister og Keith Small. Andy Bannister ved London School of Theology hadde erfaring med evangelisering blant muslimer, både via internett og ved å bruke Speaker's Corner i London. Keith Small hadde formidlet evangeliet til muslimer ved universiteter og moskeer og i islamske distrikter i England.

Innvandringen har gitt oss store utfordringer, påpekte de to seminarlederne. Etter den andre verdenskrig har det vært omfattende innvandring til England, ikke minst fra Pakistan og India. Landet hadde behov for arbeidskraft. Også i Europa forøvrig har andelen muslimer økt sterkt i de senere årene. Muslimene representerer ulike raser, tradisjoner og til dels motstridende religiøse retninger. Et lite mindretall er islamister. De ønsker å fremme islam som en verdensomfattende religion og samfunnsideologi og vil ikke unnlate å bruke voldelige midler for å nå dette målet.

Prosenttallet av muslimer i en del europeiske land er: Albania 70 %, Russland 15 %, Frankrike 10 %, Sverige 4,3 % og Storbritannia 2,7 %. Fødselstallet er høyt i mange muslimske land. Mens et gjennomsnitt på 2,1 barn pr. kvinne er nødvendig for at folketallet i et land skal holde seg konstant, er barnetallet 7,3 i Niger, 6,6 i Somalia og 6,6 i Afghanistan. Noen vestlige tall er USA 2.06, Tyskland 1,41, Italia 1,3 og Spania 1,3. Reproduksjonen i flere europeiske land er altså katastrofal lav. Innvandringen av muslimer med stort barnetall vil derfor føre til en stor prosentvis økning av muslimer i Europa. Antall britiske muslimer har økt fra 1,9 mill til 2,4 mill på 5 år, og av disse er 300 000 under 4 år gamle.

Noen muslimer kommer fra stater der islam står meget sterkt. De er vant til å tenke at de har den beste religionen og at Allah har gitt dem styringsrett i samfunnet. Muslimske teologi er en majoritetsteologi. Den handler ikke om å være i minoritet eller å betraktet seg som likeverdig med andre.

Muslimer trenger synlige kristne

Når muslimer kommer til Europa, venter mange av dem å møte en kristen kultur. Men de møter i praksis en sekularisert kultur. Det er vanskelig for mange muslimer å oppdage forskjellen, fordi kristne i liten grad gjør seg gjeldende i det offentlige rom. Det er viktig at muslimer for øye på kristne som en synlig og frimodig minoritet i et sekularisert samfunn. Muslimer og kristne har felles interessert på en rekke områder som gjelder moral. Troende muslimer er negative til alkohol og Vestens løsslupne seksualitet.

Våre muslimske innvandrere er en utfordring til oss som kristne. Vi bør tenke at Gud har sendt muslimene til oss for at de skal få møte kristne for første gang! Hvordan møter vi dem? Opplever de kjærlighet eller avvising? Vi bør møte muslimene med samme sinnelag som Kristus hadde. Vi ønsker at de skal bli frelst ved å lære Kristus å kjenne. Det må skje ved oss som er kristne.

Vi bør være frimodige. Ikke få innvandere er blitt kristne. Det gjelder f. eks. mange muslimer fra Iran, sa de ivrige evangelistene Bannister og Small.

Frykt ikke!

Frykten har de største ørene og øynene i verden. Frykten er en dårlig rådgiver. Frykten er vår verste fiende. Frykten må aldri få styre vår kristne virksomhet!

Jon Kvalbein

Med disse ordene utfordret Nick Nedelshev evangeliske ledere som var samlet til konferansen i Ungarn. Nedelshev har tidligere vært president for den Europeiske Evangeliske Alliansen. Nå er han leder av Det bulgarske evangeliske teologiske institutt.

Der hvor synden herjer, blir det frykt, sa Nedelshev. Adams reaksjon etter syndefallet var: «Da ble jeg redd, fordi jeg var naken, og jeg gjemte meg» (1 Mos 3:10). Redsel fører til at vi gjemmer oss. Vi gjør oss usynlige. Herren oppfordret Josva: «Vær frimodig og sterk! Frykt ikke, og vær ikke redd! For Herren din Gud er med deg i alt det du tar deg fore.» (Jos 1:9).

I dag er politiske ledere over hele verden redde. De frykter den økonomiske krisen. De er redde for den økende innflytelsen fra islam. Mange frykter EUs politiske system. Ikke få frykter en krise for velferdsstaten. Mange har en indre frykt for mennesket selv, fordi så mange prioriterer sine egne interesser fremfor fellesskapets. Grådighetskulturen har skapt grobunn for kriminalitet og sosiale problemer.

Frykt Gud!

Vi har et budskap til den fryktsomme verden: Tro på Bibelen og frykt Gud! Gud har kontrollen, vi kan stole på Ham. Graven er tom. Kristus er oppreist og sitter ved Guds høyre hånd. Gud er underets Gud. Han kan gjøre under i ditt liv.

Gud har overvunnet historiens motkrefter. Han førte Israelsfolket ut av Egypt og knuste Faraos hær. Han nedkjempet amalekittene, Goliat og Nebukadnesar, Herodes og Nero. Hitler, Stalin og Mao ble satt til side.

Når motgangen kommer og fiendene synes sterke, kan vi betrakte situasjonen i menneskelig perspektiv. Da virker alt skremmende. Da kommer frykten. Den kan lamme oss. Men ser vi historien i Guds perspektiv, ser det hele annerledes ut. Den onde er beseiret på korset. Han spreller fortsatt, men han har tapt. Guds rike skal seire. Det er dette Gudsriket alle kristne har fått del i. Dette faktum skal frata oss all menneskefrykt. Sann Gudsfrykt er nøkkelen til visdom og frimodighet, sa Nick Nedelshev.